

I

2000

Ze stonden met zijn drieën op de hoek tussen de hoofdweg en mijn huis. Ik wist dat ze me zouden tegenhouden. In deze buurt wist je zoiets gewoon. Je zag de woonwijk vanuit je ooghoek op de loer liggen, als een gewelddadige partner, onbeweeglijk en stil, totdat hij uitbarstte in golven van redeloos geweld.

‘Hé!’

Ik bleef voor me uit kijken.

‘Hallo! Hé, Nic!’

Doorlopen zou niet slim zijn geweest, dus stopte ik een paar passen voor de langste jongen in de grijze *hoodie*.

‘Ja?’ Ik knikte; niet te vriendelijk, maar ook niet kortaf.

Het werd al donker. De lange schaduwen die over de stoep vielen, maakten zijn toch al donkere huid bijna zwart. Zo te zien waren ze een jaar of dertien, zelfs de jongen die langer was dan ik, maar ze konden ook best jonger zijn.

‘Heb je geld bij je? M’n broer zit zonder peuken.’ De langste maakte een snelle hoofdbeweging naar een van de kleinere jochies.

‘Nee, ik ben op weg naar huis.’

Ze maakten geen aanstalten om opzij te gaan, dus bleef ik ook staan.

Vier paar handen verdwenen langzaam in zakken. Ik had niets. Ik keek zo dreigend als ik kon, maar had het gevoel alsof ik elk moment over mijn nek kon gaan, of flauw zou vallen.

‘Jij hebt een rare achternaam, niet dan?’

Stilte.

‘Cariana? Beetje ’n homonaam.’

‘Caruana,’ verbeterde ik hem.

‘Caruana...’ Hij trok de lettergrepen uit elkaar. ‘Zoals marihuana?’

‘Precies.’

Er reed een rode Honda voorbij. Ik voelde hoe ogen vanachter glas de situatie beoordeelden. Vervolgens waren ze verdwenen.

‘Ik ga naar huis, jongens.’ Ik sloeg mijn ogen neer en deed een stap naar voren.

‘Nee, nee, nee, maat.’ De lange jongen hield me met een hand op mijn borst tegen. ‘Nee, nee, nee, ik vroeg of je geld had voor neuken, maat. Nic, maatje. Nic, dat ben jij toch, niet?’

‘Flikker op man, ik heb geen geld bij me!’ Ik haalde mijn handen uit mijn zakken om dat duidelijk te maken, en hij stompte me in mijn gezicht.

De straat werd de lucht toen twee van hen me om mijn middel grepen. Handen voelden in mijn zakken en mijn hoofd smakte tegen het asfalt. Ik schopte van me af en raakte schenen, maar ik kon ze horen schreeuwen.

‘Blijf liggen! Blijf liggen of ik steek je, ik steek je godverdomme neer!’

Ik verstijfde, lag plat op de stoep, terwijl de regen me doorweekte. Het had bluff kunnen zijn, maar ik was niet van plan die gok te nemen. Ze doorzochten mijn zakken en pikten mijn mobieltje, terwijl ik over hun hoofden naar de steeds donkerder wordende wolkenlucht keek.

‘Doe dat af,’ zei de lange en hij wees naar mijn horloge, mijn vaders horloge, zwart leer en zilverkleurige cijfers.

Ik aarzelde en een van de kleinere gastjes schopte tegen mijn ribben.

‘Doe wat-ie zegt, lul.’

‘Of we schoppen je in elkaar.’

‘Neem nou gewoon m’n mobieltje,’ zei ik en ik vroeg me af of ik ooit nog thuis zou komen.

Deze keer raakte de voet mijn gezicht. Ik spuwde bloed en rolde op mijn zij om het op de stoep terecht te laten komen. Ze zouden me vermoorden voor dat horloge; deze gasten zouden je nog vermoorden voor je postcode.

‘Oké, klootzak, oké!’

Ik probeerde met trillende hand het bandje los te maken, biddend dat het genoeg zou zijn.

‘Schiet godverdomme op!’

De lange greep mijn pols en ik zag het mes, een kwaadaardig glimmende stiletto. In paniek greep ik naar het heft. Een arm drukte mijn keel dicht, maar ik kon niet loslaten. Als ik losliet was ik dood; dan zou ik een zoveelste sterfgeval zijn, een gezicht in de krant naast een gênant optimistisch lijstje met mijn idealen.

Eerst dacht ik dat ik hem alleen maar stompte, mijn vuist tegen zijn borst ramde zodat ik weer kon ademen, maar toen hij me losliet en ik nog steeds het heft vasthield, begreep ik wat er was gebeurd.

Met uitdrukingsloze ogen keek hij me aan. Grote bloemen van bloed bloeiden op de voorkant van zijn hoodie. Ze vloeiden in elkaar over.

De andere twee renden weg.

‘Ik b... shit...’ Hij draaide zich om en probeerde naar de hoofdweg te strompelen.

‘Wacht! Nee, wacht!’

Ik liet het mes vallen en liep achter hem aan, toen hij langs de stoeprand door zijn knieën zakte. Ik hurkte naast hem en zocht in zijn zakken naar mijn mobieltje.

‘Wacht, wacht nou even...’ Ik had geen idee wat ik allemaal zei. Woorden rolden onsamenhangend uit mijn mond.

‘Ik wil naar mijn moeder.’ Hij begon te huilen met zijn handen tegen zijn buik. ‘Alsjeblieft, je moet mijn moeder halen!’

Er zat bloed op de toetsen toen ik 112 probeerde te bellen.

‘Alsjeblieft...’

‘Wacht nou gewoon even!’

Mijn mobiel ging langdurig over. Het asfalt waar ik op knielde, was glad van het bloed en het regenwater.

‘Alarmcentrale.’

‘Hallo? Hallo! Ik moet... ik heb een...’

De jongen zei niets meer.

‘Hallo? Hallo meneer?’

Ik dacht dat ik hem alleen maar stompte.

‘O, mijn god.’ Ik sloeg een hand voor mijn mond om de gal binnen te houden, maar in plaats daarvan kwamen de tranen. ‘Shit.’

‘Hallo, kunt u mij horen?’

Ik verbrak de verbinding en krabbelde overeind. Er was niemand op straat, maar dat was te verwachten. Mensen zouden zich hebben omgedraaid of in hun huizen zijn verdwenen. Niemand wilde als getuige voor de rechter verschijnen. Niemand was die moeite waard.

Ik veegde mijn bebloede handen af aan mijn shirt en ritste mijn jack dicht, alsof de vlekken daardoor zouden verdwijnen.

Ik dacht dat ik hem alleen maar stompte.

Ik probeerde hem aan zijn schouders van de straat te trekken, maar hij was te zwaar. Na een paar stappen moest ik hem laten zakken. Nu was te zien hoe jong hij was, ondanks zijn lengte. Zijn gezicht was dat van een kind.

Een paar seconden aarzelde ik tussen een nieuwe poging om hem op te tillen of terugrennen naar het mes.

Ik rende.

Het mes was rood tot aan het heft.

Toen ik het oprapte was het verbazend licht. Het was zo moeiteloos in zijn lichaam verdwenen dat ik het niet eens had gemerkt, als een warm mes dat door boter snijdt. Ik kokhalsde, gooide het mes weg en hoorde het tegen een afvoerput vallen.

Ik begon naar huis te lopen, steeds sneller. De gesp van mijn horlogebandje zat los en ik maakte hem weer vast. Ik kon niet geloven dat ik zo dicht bij huis was; vijf minuten eerder of later en dit was nooit gebeurd.

Ik bereikte mijn voordeur zonder iemand te zien en vroeg me af hoe lang het zou duren voordat iemand uit de buurt de politie of een ambulance zou bellen. Mijn handen beefden te erg om de sleutel in het slot te krijgen, dus klopte ik aan. Even vroeg ik me af wat

mijn moeder zou zeggen als er bloed op de vloerbedekking kwam.

Ik was pas zeventien. Dat joch was jonger geweest.

Tegen de tijd dat mijn broer de deur opendeed, kon ik nauwelijks meer praten.

‘Tony...’ Ik kreeg geen adem.

‘Jezus, verdomme, Nic!’ Hij greep me vast, zocht naar de wond om het bloeden te stoppen en trok wit weg toen hij begreep dat het niet mijn bloed was.

‘Tony, we moeten...’

‘O, jezus christus.’ Hij leunde naar buiten en speurde de straat af.

‘Zijn moeder!’ Dat was alles wat ik door mijn tranen nog kon uitbrengen toen hij me aan mijn jack naar binnen trok. ‘Alsjeblieft, we moeten zijn moeder halen!’

De eerste keer dat ik iemand doodde, werd ik er niet voor betaald. Zoals bij veel andere jongens van mijn leeftijd raakte ik bij toeval in dit werk verzeild, omdat het de eerste branche was die me geld aanbood, omdat ik het met mijn strafblad verder wel kon vergeten.

Ik sloeg vanaf Marylebone High Street rechts af een straat met vrijstaande huizen in. Net als de makelaars en accountants die nog op kantoor zaten, zou ik nu eigenlijk niet hoeven werken, maar ik had me in de auto gehesen nadat ik tijdens een dutje op de bank wakker was gebeld door Pat Dyer, die me een klus aanbood. Ik zette de auto in een parkeervak, stapte de bijtende kou in en tuurde door mijn wimpers naar elke voordeur. Blijkbaar werd zijn dochter vermist. Ik kende Pat amper, was ooit eens terloops aan hem voorgesteld. Ik had wel het nodige over hem gehoord, al waren al deze figuren hetzelfde: slim, zelfgenoegzaam en voorspelbaar psychotisch.

Een windvlaag sneed door mijn kleren en ik liep knarsetandend naar Pats huis. Terwijl ik aanbelde zag ik dat op elk plekje waar gras of bloemen hadden moeten groeien beton was gestort.

Een blonde vrouw deed de deur open en ik aarzelde.

‘Ik... eh... Hallo, ik ben Nic, Nic Caruana.’

Met haar armen over elkaar keek ze naar mijn hand, alvorens die te schudden. Haar polsen vertoonden sporen van witte littekens en ze had de meest trieste ogen die ik ooit had gezien. Pat klonk als

het type dat een perfecte vrouw had, en ze was dan ook minstens vijf centimeter langer dan ik.

‘Eh, Pat vroeg of ik langs wilde komen,’ zei ik.

‘O.’ Ze deed een stap opzij en glimlachte geforceerd. ‘Geweldig.’

Ik was net zo lief buiten gebleven.

‘Sorry, dit is een beetje pijnlijk, maar Pat is vijf minuten geleden vertrokken,’ zei ze terwijl ik naar binnen liep. ‘Ik ben Clare, ik ben zijn vrouw. Hij zei... Nou ja, hij zei dat ik je alles moest vertellen wat je wilde weten.’

Ze sprak met een licht Schots accent.

Ik voelde me wat ongemakkelijk met dit gewijzigde plan. Niet zozeer omdat ze een vrouw was, maar hun neiging tot openlijke emotionaliteit maakte me altijd wat gespannen.

‘Wanneer hebt u haar voor het laatst gezien?’ vroeg ik om gebabel te vermijden.

‘Vanmorgen, toen ze wegging. Ze zou om vier uur thuis zijn.’

‘Waarschijnlijk is ze gewoon op een feestje. Als ik voor dit soort dingen word gebeld, komt het er meestal op neer dat ik een berouwvol kind thuisbreng van een rave ergens.’ Ik glimlachte. ‘U weet wel, en ik maar smeken of ze niet overgeven in de auto.’

‘Wie weet, maar ik denk het niet.’ Ze glimlachte terug, maar met de blik van iemand die wist dat ik geen kinderen had. ‘Wat doe je ook alweer?’

‘Een soort privédetective.’

‘O ja? Ik hoorde dat je mensen opspoot?’

‘Ja, dat klopt.’

‘En ze geld afhandig maakt?’ Geen moment weken haar ogen van mijn gezicht. ‘Dat zegt Pat.’

‘Ik...’

‘Ik begrijp het.’

‘Dat is een nogal... algemene taakomschrijving.’

‘Och, pr is nooit Pats sterke punt geweest.’

‘Ja, ach, de meeste mensen zijn nogal gehecht aan hun knieschijven.’ Ik had meteen spijt van het goedkope stoer doen en keek naar de voordeur, hopen dat Pat terug zou komen. ‘Sorry.’

‘Niet nodig.’ In tegenstelling tot mijn eigen reactie leek ze niet geschokt. Ik had ten onrechte verondersteld dat ze maar weinig wist. ‘Ik moet je niet. Ik mocht je al niet toen ik Pat met je hoorde bellen.’

Ik wist niet of ik nu verbijsterd of geamuseerd moest zijn. ‘Geeft niet.’

‘Wil je niet gaan zitten?’

Al hun meubilair was net iets te groot voor dit huis. De goudgerande spiegel in de hal gaf je de indruk dat je de ruimte met veel te veel mensen deelde. In de zitkamer waren de banken van leer en waren de computer en de tv onnodig groot. Over een paar jaar, dacht ik, zouden mensen naar schermen kijken met beelden op ware grootte; geen enkel verschil tussen fictie en onszelf.

Ik zat aan de zijkant van een bank en Clare stond tegen de armleuning van een andere. Ze had geprobeerd haar grijze cocktailjurk wat simpeler te laten lijken met een vest en ze had geen schoenen aan. Misschien kwam het alleen door haar lengte, maar voor een vrouw had ze een nogal intimiderende uitstraling.

‘We hebben haar vriendin gebeld, met wie ze had afgesproken, maar volgens haar is ze nooit op komen dagen,’ zei Clare.

‘Waar hadden ze afgesproken?’ vroeg ik, blij weer op bekend terrein te zijn.

‘Het metrostation op Tottenham Court Road, geloof ik. Misschien zouden ze daarvandaan de metro nemen, ik heb geen idee.’

‘Hebt u geprobeerd om haar te bellen?’

‘Wij allebei ja, maar ze nam niet op.’

‘Hoe heet haar vriendin?’

‘Ik vind niet dat je dat hoeft te weten.’

Het was niet leuk om de achterdocht op haar gezicht te zien. ‘Ik doe haar niets, hoor.’

‘Je zit niet bij de politie.’

‘Wat maakt dat nou uit?’

‘Er is niemand die je vertelt wanneer je te ver gaat.’

‘Waarom denkt u dat ik dat nodig heb?’ vroeg ik.

‘Iedereen heeft dat nodig. En als je het niet nodig zou hebben, werkte je waarschijnlijk bij de politie en niet voor jezelf.’

Ik glimlachte. Ik kon het niet helpen, ook al kwam het misschien neerbuigend over.

‘U hebt niet echt een hoge dunk van mensen, hè?’

‘Alleen niet van jou.’

‘Oké.’ Ik boog mijn hoofd. ‘Dus de naam van haar vriendin krijg ik niet?’

‘Nee.’

‘Heeft ze een vriend?’

‘Nee, dat is alweer een tijdje uit.’ Ze ging zitten en trok haar benen op.

‘Mag ik weten hoe hij heet?’

‘Nee.’

‘Geeft u mensen wel eens een kans?’

‘Jij wel?’

‘Oké, duidelijk.’ Ik haalde mijn schouders op. ‘Mag ik een foto van haar?’

Ze keek me aan alsof ik om porno had gevraagd.

Ik spreidde mijn handen. ‘Ik kan haar niet vinden als ik niet weet hoe ze eruitziet.’

Na een korte aarzeling stond ze op, liep naar een van de boekenkasten in de hoek en kwam terug met een ingelijste foto. Het meisje op de foto zag eruit als een donkerharige versie van haar moeder, dacht ik, met wat hardere trekken die me meer aan haar vader deden denken. Ze had dezelfde hoge jukbenen en hetzelfde danspostuur als Clare, maar zonder de littekens was ze bij lange na niet zo interessant.

‘Wat droeg ze vanmorgen?’

‘Ze had haar blauw-wit gestreepte topje aan. Eh... spijkerbroek, zwarte laarzen, hoge hakken.’

Ik besloot niet te vragen of ik de foto mocht houden en gaf hem aan haar terug. Clare zette het lijstje terug in de boekenkast en er vlak naast zag ik een beeld van een vrouwenlichaam, met de benen achter het hoofd gevouwen, het gezicht vlak, behalve een wijde stille schreeuw waar de mond had moeten zijn. Het paste niet echt lekker bij de rest van de kamer.

Ik voelde haar blik, verkrampde en keek de andere kant op. 'Luister, vindt u het vervelend als ik met wat mensen ga praten? Ik bel Pat wel op zijn mobiel, maar het is waarschijnlijk het beste als ik probeer wat aanwijzingen te vinden.'

'Dat is waar hij je voor betaalt.'

'En ik zou me niet te veel zorgen maken als ik u was, het gaat vast prima met haar.'

Ze knikte. 'Als dat zo was, had ze wel gebeld.'

Ik stond op het punt om weg te gaan, maar op de drempel schoot me iets te binnen en ik draaide me om. 'Sorry... hoe heet ze?'

'Emma.' Haar gezicht was één en al schaduwen en verdriet, alsof ze al wist dat haar kind niet meer thuis zou komen. 'Ze heet Emma.'

Op weg naar de auto bevroor mijn adem in de lucht. Ik had naar huis kunnen gaan, maar dit was een klus, en slapen was een overgewaardeerde bezigheid.

Ik had haar handen beter willen bekijken.

De hevige kou op deze avond was deprimerend en voelde dreigend aan.

Door de achterdeur liep ik het huis binnen van Geoff Brinks, die bij de recherche zat. Omdat hij er 's nachts uit ging om te roken, was de deur nooit op slot.

Je zou niet verwachten dat hij twee kinderen had, dacht ik, terwijl ik in het donker aan zijn eettafel ging zitten. Meestal zag je de bekende aanwijzingen: tekeningen op de koelkastdeur, of gezinsfoto's, maar dit huis was net zo leeg en grijs als de man zelf.

Het was later dan gewoonlijk, iets na middernacht, toen ik hem de trap af hoorde komen. Ik had hem natuurlijk kunnen waarschuwen, maar daar is geen lol aan, toch?

Brinks deed het licht aan, slaakte een hoge gil en kwakte tegen de muur.

Ik zweer het je, het is elke keer weer leuk.

'Môgge, schoonheid.'

'Shit! Shit... Shit, Nic!'